

Lieta C-137/19

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 20. februāris

Iesniedzējtiesa:

Conseil d'État (Beļģija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 31. janvāris

Pieteicējs:

B. M. O.

Atbildētāja:

Beļģijas valsts

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
[VALSTS PADOME, ADMINISTRATĪVO STRĪDU IZSKATĪŠANAS
NODAĻA]**

[..]

[..]

[..]

[omissis: administratīvā informācija]

I. Pamatlietas priekšmets

1. Ar kasācijas sūdzību, kas iesniegta 2018. gada 8. martā, B. M. O. lūdz atcelt *Conseil du contentieux des étrangers* [Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padome] pieņemto 2018. gada 31. janvāra spriedumu [...] lietā 154.068/III.

[..]

2. [...] [Oriģ. 2. lpp.]

[..]

3. [omissis: procesuālas norādes]

IV Fakti, kas attiecas uz lietas izvērtēšanu

4. No pārsūdzētā sprieduma secinājumiem izriet, ka, atbildot uz otro pieteikumu ģimenes atkalapvienošanās vīzas saņemšanai, ko pieteicējs 2013. gada 9. decembrī iesniedza Beļģijas vēstniecībā Dakarā, pretējā puse 2014. gada 25. martā to noraidīja, pamatojoties uz 1980. gada 15. decembra *loi sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement [Oriģ. 3. lpp.] des étrangers* [likuma par ārvalstnieku ieceļošanu valsts teritorijā, uzturēšanos, apmešanos uz dzīvi un izraidīšanu] 10.ter panta 3. punktu, toreiz spēkā esošajā redakcijā, kā iemeslu minot, ka ārvalstnieks ir sniedzis nepatiesas vai maldinošas ziņas vai izmantojis viltotus vai nepatiesus dokumentus, vai ir rīkojies krāpnieciski vai nepārprotami pretlikumīgi citādā veidā, lai saņemtu uzturēšanās atļauju ilgāk par trim mēnešiem, jo pieteikums ir pamatots ar dzimšanas apliecību, kurā norādīts, ka pieteicējs ir dzimis 1996. gada 20. janvārī, kamēr viņa tēvs patvēruma pieteikumā Beļģijā ir norādījis, ka pieteicējs ir dzimis 1994. gada 20. janvārī.

Ar pārsūdzēto spriedumu ir noraidīta sūdzība par šī lēmuma piemērošanas apturēšanu un tā atcelšanu, jo nepastāv tiesiska interese, secinot, ka, pat ja pieteicējs ir dzimis 1996. gada 20. janvārī, kā viņš to norāda sūdzībā, tad pretējā puse [lēmuma] atcelšanas un jaunas izskatīšanas gadījumā varētu tikai secināt, ka vīzas pieteikums ir nepieņemams, jo, pārsniedzot astoņpadsmit gadu vecumu, pieteicējs “vairs neatbilst to tiesību normu nosacījumiem, kuras viņš lūdz piemērot”.

V. Juridiskais pamats

Pieteicēja puses argumentu izklāsts

5. Pieteicējs kā vienīgo pamatu ir izvirzījis acīmredzamu kļūdu vērtējumā un 1980. gada 15. decembra likuma par ārvalstnieku ieceļošanu valsts teritorijā, uzturēšanos, apmešanos uz dzīvi un izraidīšanu 10. panta 1. punkta 4. apakšpunkta, 12.bis, 39/2., 39/56. un 39/65. panta, [..], Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6., 8. un 13. panta, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta, Padomes Direktīvas 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanas 4., 5. un 8. panta, vienlīdzīgas attieksmes principa, [..], bērna interešu prioritātes [..] un tiesiskās drošības principu pārkāpumus.
6. Pirmajā daļā viņš apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā nav norādīts pamatojums, jo pirmās instances tiesa to ir aizvietojusi ar pretējās puses apsvērumiem, jau iepriekš izspriežot, ko tā varētu izlemt tiesību akta labošanas gadījumā. Viņš apgalvo, ka, lai noteiktu intereses saglabāšanos no viņa puses, bija jārisina jautājums par brīdi, uz kuru jāatsaucas, izvērtējot iepriekš minētā 1980. gada 15. decembra likuma 10. pantā noteikto vecuma nosacījumu izpildi, un cenšas pierādīt, ka pretēji tam,

kas nolemts spriedumā, [attiecīgajai personai] tiem ir jāatbilst pieteikuma iesniegšanas brīdī. **[Oriģ. 4. lpp.]**

Viņš apgalvo, ka pretējā puse ir nenoliedzami uzskatījusi, kas būtībā bija jālemj atbilstoši tam stāvoklim, kas pastāvēja dienā, kad tika iesniegts viņa pieteikums ieceļošanas atļaujai uzturēšanās nolūkā, jo viņš jau bija pilngadīgs sākotnēji pārsūdzētā akta izdošanas dienā, [iestādei] tomēr noraidīto lēmumu nepamatojot ar šo elementu, un tā neizvirzīja argumentu par intereses neesamību administratīvajā tiesā. Viņš atgādina, ka atceļšanas gadījumā iestādei ir noteikts jauns termiņš, un tai ir jālemj vēlreiz atbilstoši sākotnējam stāvoklim, ka kaut kādā veidā “atceļšana ar atpakaļejošu spēku ietver arī pagājušā laika atceļšanu”, un viņš uzskata, ka nebūtu iespējams saprātīgi citādi attiekties pret ārvalstnieka vecumu, kurš lūdz ieceļošanas atļauju uzturēšanās nolūkā, “un vēl jo īpaši, ja šajā vecumā izriet tieši uzturēšanās tiesības”, *quod est* šajā lietā, jo viņš bija jaunāks par astoņpadsmit gadiem, iesniedzot savu pieteikumu ieceļošanas atļaujai uzturēšanās nolūkā.

Viņš atsaucas uz *Conseil du contentieux des étrangers* 2010. gada 25. februāra spriedumu [...], lai uzsvērtu, ka tā kā “likuma 10. pantā minētajām kategorijām ir noteiktas uzturēšanās tiesības Beļģijā, un šīs tiesības ir atzītas iepriekš minētā 1980. gada 15. decembra likuma 12.bis pantā noteiktajā kārtībā, tad var uzskatīt, ka šo tiesību atzīšanai ir deklaratīvs raksturs un ka izvirzītajiem nosacījumiem šī deklaratīvā rakstura dēļ ir jāatbilst brīdī, kad tiek iesniegts pieteikums uzturēšanās tiesību atzīšanai, un nevis līdz brīdim, kad tiek pieņemts lēmums par šo tiesību atzīšanu, izņemot tādu apstākļu gadījumā, kuri var būt atkarīgi no pieteicēja vai apgādnieka gribas, taču minimālā vai maksimālā vecuma prasības gadījumā tā nav [...], citādi uzturēšanās tiesību atzīšana tiktu pakļauta nejaušībai, jo tā būtu atkarīga no administrācijas labās gribas un pieteikuma apstrādes ātruma”.

7. Viņš, protams, ir informēts par *Conseil d'État* 2016. gada 18. oktobra spriedumu [...], kurā ir atzīts, ka iepriekš minētā likuma 10. panta 1. punkta 1. daļas 4. apakšpunktā paredzētā vecuma prasība ir jāizvērtē “administrācijas lēmuma pieņemšanas brīdī”, jo “nekāda nejaušība nepastāv. Direktīvas 2003/86 5. panta 4. punktā dalībvalstīm ir paredzēts termiņš lēmuma pieņemšanai, kurš ir zināms ārvalstniekiem, kuri lūdz ģimenes atkalapvienošanos. Tātad pieteicējiem ir savlaicīgi jāpiesakās uzturēšanās atļaujai, lai līdz termiņa beigām viņi būtu nepilngadīgi un līdz ar to viņiem būtu tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos”, bet viņš kritizē šo nostāju, kura ņemts vērā tikai termiņš, kas noteikts, lai izņemtu pēc būtības par pieteikumu ieceļošanas atļaujai uzturēšanās nolūkā pamatojoties uz likuma 10. pantu, kamēr pieteikuma pieņemamības pārbaudei pašai nav piemērojams nekāds saistošs termiņš, un tādējādi nejaušība pastāv gan, jo “līdz ar to tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos var **[Oriģ. 5. lpp.]** būt atkarīgas tikai no administrācijas ātruma”. Viņš piebilst, ka *Conseil d'État* pieņemtā nostāja nav saderīga “ar principiem, ko Eiropas likumdevējs ir paredzējis aizsargāt”, kurš, lasot tos kopsakarā ar iepriekš minētās Direktīvas 2003/86/EK 4. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 6. punktu, “ir paredzējis noteikt laiku nepilngadīgo bērnu

vecuma kritērija pārbaudei brīdī, kad iesniegts pieteikums ieceļošanas atļaujai uzturēšanās nolūkā”.

8. Pieteicējs pēc tam atsaucas uz Eiropas Savienības Tiesas 2014. gada 17. jūlija spriedumu *Marjan Noorzia/Austrija* (C-338/13) un 2018. gada 12. aprīļa spriedumu *A un S/Nīderlande* (C-550/16), kuros attiecīgi izvērtēta “vecuma kritērija piemērošanu laikā laulātajiem, kuri pretendē uz ģimenes atkalapvienošanos” un “nepilngadīgā” statusa esamība vai neesamība, lai varētu pretendēt uz ģimenes atkalapvienošanos attiecībā uz “trešās valsts pilsoni vai bezvalstnieku, kurš savas ieceļošanas dalībvalsts teritorijā un sava patvēruma pieteikuma iesniegšanas šajā valstī brīdī bija jaunāks par 18 gadiem, bet kurš patvēruma procedūras laikā sasniedz pilngadības vecumu un kuram vēlāk tiek atzīts bēgļa statuss”, lai uzsvērtu Tiesas vēlmi nodrošināt “Savienības tiesību efektivitāti” nolūkā ievērot vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās drošības principus, lai “ņemtu vērā bērna interešu prioritāti, kas ir primāra ģimenes atkalapvienošanās kontekstā, un novērstu, ka ģimenes atkalapvienošanās pieteikumu iznākums varētu būt atkarīgs tikai no administrācijas ātruma”.
9. Viņš secina, ka “izvirzot prasību, ka nepilngadības nosacījumam jābūt izpildītam gan laikā, kad tiek iesniegts pieteikums ieceļošanas atļaujai uzturēšanās nolūkā, gan arī laikā, kad administrācija pieņem lēmumu, pretēji diviem Tiesas spriedumiem un Ģenerālvokāta secinājumiem [...], pieteikuma iznākums tiek padarīts atkarīgs nevis no apstākļiem, kas attiecināmi uz pieteicēju, bet gan no administratīvās iestādes, pārkāpjot trīs iepriekš norādītos principus, kā arī bērna interešu prioritātes aizsardzību”, ka, “lai ievērotu iepriekš minēto [*Conseil d'État*] spriedumu, bērnam ir jāiesniedz savs ģimenes atkalapvienošanās pieteikums nevis deviņus mēnešus pirms savas pilngadības sasniegšanas, bet gan piecpadsmit mēnešus (deviņu mēnešu termiņš ir divreiz pagarināms saskaņā ar likuma 12.*bis* panta 2. punkta 5. daļu) vai pat [...] astoņpadsmit mēnešus iepriekš, vai vairāk (ņemot vērā, ka deviņu mēnešu termiņš sākas tikai tad, kad pieteikums ir pieņemams un ir atzīts, ka ir saņemti visi dokumenti, saskaņā ar likuma 12.*bis* panta 2. punkta 2. daļu), ka “līdzīgi, ja, kā šajā lietā, lēmums, ar kuru noraidīts pieteikums par ģimenes atkalapvienošanos, būtu pārsūdzams *Conseil du contentieux des étrangers*, tad bērnam būtu nopietns risks zaudēt savu interesi, vēl pirms tiesa ir lēmusi par pieņemtā lēmuma tiesiskumu”, **[Oriģ. 6. lpp.]** ka “atcelšanas gadījumā pretējā puse atkal varētu novilcināt laiku, kā rezultātā bērna ģimenes atkalapvienošanās tiesības nekad netiktu atzītas” un ka, “ņemot vērā iepriekš minēto, [*Conseil d'État*] 18.10.2016. spriedums [...] nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tajā ir vispārīgi noteikts, ka likuma 10. panta 1. punkta 4. apakšpunktā ietvertais nepilngadības nosacījums ir jāizpilda, gan iesniedzot pieteikumu ieceļošanas atļaujai uzturēšanās nolūkā, gan arī tad, kad administrācija galu galā lemj par šī pieteikuma pamatotību”.
10. [*omissis*: pieteicēja ierosinātie prejudiciālie jautājumi]
11. Kasācijas sūdzības pamata otrajā daļā pieteicējs arī pārmet, ka spriedumā *a quo* nav norādīts pamatojums, jo pieteicēja interesi varētu arī konstatēt ar atzīto viņa

radniecības saikni ar tēvu, kuram ir atļauts uzturēties Beļģijā, taču “šo netiešo interesi tiesa *a quo* nav pārbaudījusi”.

Būtībā viņš apgalvo, ka sākotnēji pārsūdzētais administratīvais akts “tikai apšaubā izcelšanās saikni, kas viņu saista ar viņa tēvu, un iesniegtajos dokumentos norādīto dzimšanas datumu”, ka sūdzībā par lēmuma piemērošanas apturēšanu un tā atcelšanu ir iekļauta argumentācija, ka gan izcelšanās saikne, gan deklarētais vecums ir faktiski zināmi no lietas materiāliem un ka pirmās instances tiesai būtu vajadzējis izvērtēt jautājumu par pastāvošo netiešo interesi, vai nu dēļ priekšrocības, ko viņš varētu gūt no [akta] atcelšanas, lai tiktu atzīta viņa izcelšanās saikne, ko varētu sekmīgi izmantot saistībā ar jaunu pieteikumu iecelšanās atļaujai uzturēšanās nolūkā, vai arī cita juridiska pamata dēļ. Viņš arī uzsver savu morālo interesi par viņam nelabvēlīgā akta atcelšanu. [Orig. 7. lpp.]

Pretējās puses argumentu izklāsts

12. Pretējā puse uzskata, ka pamats ir nepieņemams, ciktāl tas ir balstīts uz minētā 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta 4. apakšpunkta, 12.*bis*, 39/2., 39/56. un 39/65. panta, Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. panta, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta un Konstitūcijas 10. un 11. panta pārkāpumiem, jo tajā nav norādīts, kādā veidā šīs tiesību normas būtu pārkāpusi pirmās instances tiesa, un tas ir arī nepieņemams tiktāl, ciktāl tas ir balstīts uz iepriekš minētās Direktīvas 2003/86/EK 5. un 8. pantu, jo tajā nav norādīts, ka šīs tiesību normas nav pareizi transponētas valsts tiesībās vai ka tām i tieša iedarbība, un tiktāl, ciktāl tas ir balstīts uz tiesiskās drošības principa pārkāpumu, tas ir piemērojams tikai aktīvās pārvaldības aktiem.
13. Par pirmo daļu tā norāda, ka atbilstoši pārsūdzētajam spriedumam pieteicējs ir tikai atsaucies “uz pirmās instances tiesas vērtējumu”, un ka viņš līdz šim nekur nav norādījis, lai pamatotu savu interesi uzturēt sūdzību, ka minētā 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta 1. daļas 4. apakšpunktā paredzētā vecuma prasība būtu jāizvērtē vīzas pieteikuma iesniegšanas brīdī, un ka kasācijas sūdzībā norādītie iebildumi, kas nav sabiedriskās kārtības apsvērumi, tādējādi ir jauni, tāpēc šī pamata pirmā daļa ir nepieņemama. Tā piemetina, ka vērtējums par interesi iesniegt sūdzību ietilpst pirmās instances tiesas taisnīgā izvērtējumā, un *Conseil d'État* to nevar apšaubīt, ka apstākļi, ka tā nav izvirzījusi intereses neesamības argumentu *Conseil du contentieux des étrangers* [instancē], nav būtisks, jo jautājums par interesi iesniegt sūdzību ir sabiedriskās kārtības jautājums, un ka nevar apgalvot, ka tā būtu piekritusi argumentam, ka vecuma prasība esot jāizvērtē pieteikuma iesniegšanas brīdī, kā arī, ka pārsūdzētajā administratīvajā aktā ir skaidri noteikts, ka konstatētie fakti norāda uz vēlmi apiet tiesību normas, “kuras nepieļauj ģimenes atkalapvienošanu bērniem, kas vecāki par 18 gadiem”.
14. Atsaucoties uz iepriekš minētā 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta 1. daļas 4. apakšpunktu, tā apgalvo, ka pirmās instances tiesa nekādā veidā nav jau iepriekš izspriedusi par to, ko iestāde varētu izlemt, un nav arī to

aizstājusi, bet gan tikai ir atzinusi, ka nav izpildīts neviens no tiesiskajiem priekšnoteikumiem pieprasīto tiesību iegūšanai un ir pamatoti secinājusi, ka nepastāv interese iesniegt sūdzību, jo iestādei ir pienākums piemērot spēkā esošos normatīvos aktus tās lēmuma pieņemšanas brīdī, un tā nevar pieņemt lēmumu *contra legem*, un ka likumā ir skaidri noteikts, ka uzturēšanās atļauju saņēmuša apgādnieka bērns, kas nesastāv laulībā, “nāk dzīvot” [Oriģ. 8. lpp.] kopā ar viņu tikai pirms astoņpadsmit gadu vecuma sasniegšanas un “nevis uzsāk procedūru pirms astoņpadsmit gadu vecuma sasniegšanas”. Tā atsauca uz *Conseil d'État* judikatūru, lai uzsvērtu, ka “pat ja attiecīgās tiesības jau pastāvētu pirms to atzīšanas, tad tās tomēr var būt atzītas tikai, kamēr ārvalstniekam šīs tiesības saglabājas” un ka “pat ja viņš ir izpildījis likuma nosacījumus, bet vairs tiem neatbilst, tad [iestāde] nevar atzīt tiesības, kuras ar likumu ārvalstniekam vairs nav piešķirtas”. Attiecībā uz pirmo daļu tā secina, ka nav pamata uzdot prejudiciālos jautājumus Eiropas Savienības Tiesai.

15. Attiecībā uz otro daļu pretējā puse atbild, ka, konstatējot intereses iesniegt sūdzību neesamību, pirmās instances tiesai nebija jālemj par pieteicēja argumentu pamatotību pēc būtības un jāpiešķir viņa prasījumam tīri hipotētisku interesi, ka vienīgi tiesām ir kompetence izskatīt pieteikumus, kas iesniegti par atbildīgās iestādes atteikšanos piešķirt spēku ārvalsts dokumentam, un vēlreiz, ka tas ir jauns arguments.

Conseil d'État lēmums

Piemērojamās tiesību normas

16. Pieteicēja iesniegtais pieteikums *Conseil du contentieux des étrangers* bija vērsts pret lēmumu atteikt piešķirt ģimenes atkalapvienošanās vīzu, kas bija pieprasīta, pamatojoties uz 1980. gada 15. decembra likuma par ārvalstnieku iecelšanu valsts teritorijā, uzturēšanos, apmešanos uz dzīvi un izraidīšanu 10. panta 1. punkta 1. daļas 4. apakšpunktu, kurā, šajā lietā piemērojamajā redakcijā, ir paredzēts šādi:

“10. pants. 1. § Neskarot 9. un 12. panta noteikumus, tiesības uzturēties Karalistē ilgāk par trim mēnešiem ir:

[..]

4° šādiem ārvalstnieka ģimenes locekļiem, kurš pirms vismaz divpadsmit mēnešiem ir iecēlojis vai kurš ir saņēmis uzturēšanās atļauju, lai uzturētos Karalistē nenoteiktu laiku, vai kuram pirms vismaz divpadsmit mēnešiem ir atļauts tur apmesties. Šis divpadsmit mēnešu termiņš nav piemērojams, ja laulības vai reģistrētās partnerattiecības ir pastāvējušas pirms ārvalstnieka, kuram paredzēts pievienoties, ierašanās Karalistē vai ja viņiem ir kopīgs nepilngadīgs bērns, vai ja viņi ir ģimenes locekļi ārvalstniekam, kas atzīts par bēgli vai alternatīvās aizsardzības saņēmēju:

- viņa laulātajam, kurš ir ārvalstnieks, vai ārvalstniekam, ar kuru viņam ir reģistrētas partnerattiecības, kas Beļģijā ir pielīdzinātas laulībai, un kurš dzīvos kopā ar viņu, ar nosacījumu, ka abas attiecīgās personas ir sasniegušas divdesmit viena gada vecumu. Šo minimālo vecumu tomēr samazina līdz astoņpadsmit gadiem, ja laulības vai reģistrētās partnerattiecības attiecīgajā gadījumā ir pastāvējušas jau pirms ārvalstnieka, kuram paredzēts pievienoties, ierašanās Karalistē;

- viņu bērniem, kas dzīvos kopā ar viņiem pirms astoņpadsmit gadu vecuma sasniegšanas un nesastāv laulībā; **[Oriģ. 9. lpp.]**

- ārvalstnieka, kuram paredzēts pievienoties, vai laulātā vai reģistrētā partnera, kas minēts pirmajā ievilkumā, bērniem, kas dzīvos kopā ar viņiem pirms astoņpadsmit gadu vecuma sasniegšanas un nesastāv laulībā, ciktāl ārvalstniekam, kuram paredzēts pievienoties, viņa laulātajam vai reģistrētajam partnerim ir aizgādības tiesības un atbildība, un, kopīgas aizgādības gadījumā, ar noteikumu, ka otra persona ar aizgādības tiesībām ir devusi savu piekrišanu”.

17. Pārsūdzētais lēmums atteikt vīzu ir pamatots ar tā paša likuma 10.ter panta 3. punktu, kurā šajā lietā piemērojamā redakcijā ir noteikts, ka “ministrs vai viņa pārstāvis var izlemt noraidīt pieteikumu par uzturēšanās atļauju uz vairāk nekā trīs mēnešiem, [...] ja ārvalstnieks [...] ir sniedzis nepatiesas vai maldinošas ziņas vai izmantojis viltotus vai nepatiesus dokumentus, vai ir rīkojies krāpnieciski vai nepārprotami pretlikumīgi citādā veidā, lai saņemtu šo uzturēšanās atļauju [...]”.
18. Par interesi iesniegt sūdzību *Conseil du contentieux des étrangers*, tā paša likuma 39/56. pantā ir noteikts, ka “39/2. pantā minēto pieteikumu ārvalstnieks var iesniegt *Conseil*, pamatojot kaitējumu vai interesi”.

Par otro daļu

19. Iepriekš minētā 1980. gada 15. decembra likuma 39/56. pantā minētajai interesei ir jāpastāv sūdzības iesniegšanas brīdī un ir jāturpina pastāvēt līdz sprieduma pasludināšanai.

Noteikumi par sūdzības pieņemamību, tostarp par interesi iesniegt sūdzību, ir sabiedriskās kārtības jautājums. Tomēr, pat ja pamats ir balstīts uz sabiedriskās kārtības noteikumu, šādu pamatu kasācijas var likumīgi izvirzīt sūdzībā tikai tad, ja tā vērtēšanai nepieciešamie fakti ir izmantoti, lai balstītu argumentus, kas izvirzīti administratīvajā tiesā attiecīgajā jautājumā, un tos ir konstatējusi šī tiesa vai tie izriet no dokumentiem, kurus var izskatīt *Conseil d'État*.

Izskatāmajā lietā spriedumā ir norādīts, un tas nav apstrīdēts, ka pieteicēja pusei tiesas sēdē tika uzdots jautājums par interesi iesniegt sūdzību un ka prasītājs attiecībā uz interesi uzturēt sūdzību “aprobežojās” ar “atsaukšanos uz *Conseil* vērtējumu”. Neviens no elementiem, piemēram, morālā interese vai pieteicēja izcelšanās saiknes atzīšana, kas izcelti kasācijas sūdzības pamata otrajā daļā, lai

pamatotu pastāvošo interesi uzturēt sūdzību par lēmuma piemērošanas apturēšanu un tā atcelšanu, nav iesniegts tiesā, kas spriež par pilnvaru pārsniegšanu.

Vienīgā pamata otrā daļa ir nepieņemama. **[Oriģ. 10. lpp.]**

Par pirmo daļu

20. Attiecībā uz pirmās daļas pieņemamību, pieteicējs ir juridiski pietiekami pamatojis, kādēļ ar pārsūdzēto lēmumu, viņaprāt, ir pārkāpts iepriekš minētā 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta 1. daļas 4. apakšpunkts un 39/56. pants, norādot, ka, pretēji pārsūdzētajā spriedumā nolemtajam, viņam ir interese iesniegt sūdzību par akta atcelšanu, jo īpaši tāpēc, ka “1980. gada 15. decembra likuma par ārvalstnieku ieceļošanu valsts teritorijā, uzturēšanos, apmešanos uz dzīvi un izraidīšanu 10. pantā noteiktās vecuma prasības ir jāizpilda brīdī, kad tiek iesniegts pieteikums ieceļošanas atļaujai uzturēšanās nolūkā”, šo apsvērumu pamatojot ar atsaucēm uz *Conseil du contentieux des étrangers* spriedumiem, *Conseil d'État* 2016. gada 18. oktobra sprieduma kritiku, kurā izlemts citādi, un apsvērumiem par iepriekš minētās Direktīvas 2003/86/EK 4. panta 1. punkta c) apakšpunktu, kas ir transponēts ar iepriekš minētā 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta 1. daļas 4. apakšpunktu, un diviem Eiropas Savienības Tiesas spriedumiem jautājumā par ģimenes atkalapvienošanos.
21. Būtu jāpiebilst, ka tas apstākļi, ka uz tiesas, kas spriež par pilnvaru pārsniegšanu, uzaicinājumu paskaidrot savu interesi iesniegt sūdzību, pieteicējs ir aprobežojies ar “atsaukšanos uz *Conseil* vērtējumu”, nenozīmē, ka nevar izstrādāt kasācijas pamatu, kas pamatots ar pārsūdzētajā spriedumā pieļautu pārkāpumu attiecībā uz interesi iesniegt sūdzību, kas ir sabiedriskās kārtības noteikums, jo *Conseil d'État* ir kompetence pārbaudīt, vai, atzīstot sūdzību par nepieņemamu intereses neesamības dēļ, pārsūdzētais spriedums nav pretrunā ar iepriekš minētā 1980. gada 15. decembra likuma 39/56. pantā minēto intereses jēdzienu, un, šādi rīkojoties, tā neaizstāj ar savu vērtējumu tiesas, kas spriež par pilnvaru pārsniegšanu, izspriesto, bet gan pārbauda pārsūdzētā sprieduma tiesiskumu.

Šādā tvērumā šī pamata pirmā daļa ir pieņemama.

22. Saskaņā ar iepriekš minētā 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta 1. daļas 4. apakšpunktu, uzturēšanās tiesības ilgāk par trim mēnešiem ir atzītas šādiem ārvalstnieka ģimenes locekļiem, kurš ir ieceļojis vai saņēmis uzturēšanās atļauju Karalistē uz nenoteiktu laiku: “viņu bērniem, kas dzīvos kopā ar viņiem pirms astoņpadsmit gadu vecuma sasniegšanas un nesastāv laulībā”. Papildus tam, saskaņā ar tā paša likuma 12. *bis* panta 1. punktu, “ārvalstniekam, kurš attiecinā uz sevi vienu no 10. pantā minētajiem gadījumiem, ir jāiesniedz pieteikums Beļģijas diplomātiskajam vai konsulārajam pārstāvim, kuram ir kompetence [ārvalstnieka] dzīvesvietā vai uzturēšanās vietā ārvalstī”, un tās pašas normas 2. punkta 3. daļa redakcijā, kas piemērojama laikā, kad pieņemts sākotnēji pārsūdzētais administratīvais akts, paredz, ka administrācijai ir jāpieņem **[Oriģ. 11. lpp.]** tās

lēmums noteiktā termiņā, principā “sešu mēnešu laikā no pieteikuma iesniegšanas dienas”.

23. Tādējādi 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta 1. daļas 4. apakšpunktā ārvalstniekam, kas atbilst šajā normā noteiktajiem nosacījumiem, ir piešķirtas tiesības uz ģimenes atkalapvienošanu.

Lai lemtu par pamata pirmo daļu, ir jānosaka, kādas prasības izriet no Savienības tiesībām, it īpaši no iepriekš minētās Padomes 2003. gada 22. septembra Direktīvas 2003/86/EK.

Konkrētāk, šīs direktīvas 4. pantā ir noteikts šādi:

“1. Saskaņā ar šo direktīvu un ievērojot IV nodaļā izklāstītos noteikumus, kā arī 16. pantu, dalībvalstis atļauj šādu ģimenes locekļu iebraukšanu un uzturēšanos:

a) apgādnieka laulātais;

b) apgādnieka vai viņa/viņas laulātā nepilngadīgi bērni, arī bērni, kas adoptēti saskaņā ar atbilstošās dalībvalsts kompetento iestāžu lēmumu vai lēmumu, kas ir automātiski piemērojams šīs dalībvalsts starptautisku saistību dēļ vai ir jāatzīst saskaņā ar starptautiskām saistībām;

c) apgādnieka nepilngadīgi bērni, arī adoptēti bērni, ja apgādniekam pār tiem ir aizbildnība un bērni ir atkarīgi no viņa vai viņas. Dalībvalstis var atļaut atkalapvienošanu ar bērniem, par kuriem aizbildnība ir dalīta, ar noteikumu, ka otra puse, kas daļa aizbildnību, ir devusi savu piekrišanu;

d) laulātā nepilngadīgi bērni, arī adoptēti bērni, ja laulātajam pār tiem ir aizbildnība, un bērni ir atkarīgi no viņa vai viņas. Dalībvalstis var atļaut atkalapvienošanu ar bērniem, par kuriem aizbildnība ir dalīta, ar noteikumu, ka otra puse, kas daļa aizbildnību, ir devusi savu piekrišanu.

Šajā pantā minētie nepilngadīgie bērni nedrīkst būt pārsnieguši pilngadību, ko nosaka attiecīgās dalībvalsts tiesību akts, un nedrīkst būt precējušies.

[..]”.

Iepriekš minētajā 2018. gada 12. aprīļa spriedumā A un S/Nīderlande (C-550/16), attiecībā uz jautājumu par to, attiecībā uz kuru brīdi ir jānovērtē bēgļa vecums, lai viņu varētu uzskatīt par “nepilngadīgu”, un viņš tātad varētu izmantot Direktīvas 2003/86/EK 10. panta 3. punkta a) apakšpunktā paredzētās tiesības uz ģimenes atkalapvienošanu, Eiropas Savienības Tiesa ir nospriedusi, ka “Padomes Direktīvas 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanu 2. panta f) punkts, lasot kopsakarā ar tās 10. panta 3. punkta a) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka par “nepilngadīgo” šīs tiesību normas izpratnē ir jā kvalificē trešās valsts pilsonis [Oriģ. 12. lpp.] vai bezvalstnieks, kurš

savas iecelšanas dalībvalsts teritorijā un sava patvēruma pieteikuma iesniegšanas šajā valstī brīdī bija jaunāks par 18 gadiem, bet kurš patvēruma procedūras laikā sasniedz pilngadības vecumu un kuram vēlāk tiek atzīts bēgļa statuss”.

24. Šī lieta nav analogiska pamatlītai, saistībā ar kuru ir ticis taisīts šis Tiesas spriedums, it īpaši tāpēc, ka tā neattiecas uz tādas nepilngadīgas personas ģimenes atkalapvienošanos, kas atzīta par bēgli, un šajā lietā pastāv noteikts termiņš lēmuma pieņemšanai, lai tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos nebūtu atkarīgas no “ātrākas vai lēnākas [...] pieteikuma apstrādes” (55. punkts). [...]

AR ŠĀDU PAMATOJUMU

CONSEIL D'ÉTAT NOLEMJ:

1. punkts.

Apturēt tiesvedību. [Oriģ. 13. lpp.]

2. punkts.

Piemērojot Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. panta 3. daļu, Eiropas Savienības Tiesai tiek uzdots šāds prejudiciāls jautājums:

“Vai Padomes Direktīvas 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos 4. panta 1. punkta c) apakšpunkts, nepieciešamības gadījumā to lasot kopsakarā ar tās pašas Direktīvas 16. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka atbilstoši tam, lai trešo valstu valstspiederīgos varētu kvalificēt kā “nepilngadīgus bērnus” minētās tiesību normas izpratnē, tiem ir jābūt “nepilngadīgiem” ne tikai brīdī, kad tiek iesniegts pieteikums iecelšanas atļaujai uzturēšanās nolūkā, bet arī tad, kad administrācija galu galā pieņem lēmumu par šo pieteikumu?”.

[..]

[..]